Ч. 141 (11.394). Львів, середа 27. червня 1928. Оплата поштова заплачена рингалом. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Коловатиця.

Львів, 26. червня 1928.

I.

Термінольогічно - географічний попис „лівого" маршалка сойму Ігнатія Дашинського найшов рідко прихильний відгомін у всіх польських колах й однозгідну санкцію всієї польської преси без вийнятку. Означення українських земель під Польщею назвою: „Західна Україна" — вивело з рівноваги здержливого пепесівського ватажка. В маршалківсько-полемічному розгоні наторочив він в кількох реченнях безліч нісенітниць, як те, що „Західна Україна лежить на схід від Збруча між Києвом і Збручем" та що „тут нема Західної України, а є Малопольска".

В свойому часі ми не забирали в тій справі голосу, бо термінольогічно-географічно-фільольогічні замітки марш. Дашинського вважали просто припадковими „бистроумностями" політика покрою якогонебудь Прушинського чи іншого Мейбавма. І тепер не думаємо вдаватися в дискусію з людьми, які є того погляду, що тут (себ-то на тих землях під Польщею, на яких компактною масою у великій більшости живе український нарід) нема Західної України, а є „Малопольща". З такими людьми всяка дискусія є виключена.

Польська преса всіх відтінків зустріла виступ марш. Дашинського великими похвалами й однозгідним признанням. Уже це одно достаточно вказує, що на польському боці всеодно панує овеча пошесть, звана коловатицею, від якої не є вільні навіть люди, що колись в юних днях, днях весни, визначалися свіжістю думки, тверезістю погляду і безпристрасністю оцінки. Стареча недуга і той апетит, що прийшов з їдою у пепесівців, доводять до таких дивоглядів, яких свідком були ми 15. червня ц. р. в польському соймі. Виступ Ігн. Дашинського вважаємо його компромітацією, бо ясно, що там, де живе український нарід, не може бути в національному розумінні ніщо інше, тільки Україна, в даному випадку — західна. Тим географічним означенням уповні достаточно відмежовано її політичну відокремленість від Східної України, державно-політично від Радянської України. Означування української національної території під Польщею шовіністично-термінольогічним новотвором: „Малопольска", дивоглядом вірним хіба під оглядом досвідно-примітивної інтерпретації, осудженим навіть польськими професорами й ученими — це вже вершок шовіністичної загонистости або невільничо-старечого наслідування шовіністичних герців „кресових" культуртреґерів.

II.

Після українських виступів у соймі, в яких висовано положення українського народу під Польщею та означено українські змагання, прийшли українські виступи в сенаті. Українські сенатори всіх відтінків однозгідно перед цілим світом підтвердили волю і змагання українського народу.

„Український нарід — говорив сеніор українських національно-політичних діячів сен. А. Горбачевський — збройним виступом зазначив своє змагання до державної незалежности. Остаточно те зусилля зліквідовано, одначе тим іще не знищено самого змагання до самостійности".

Ту саму думку доповнив і розвинув радикальний сен. Ів. Макух:

„Кілька літ українці боролися за незалежність і наш нарід своєю кровю переривав засидження, на яке покликується польський нарід на наших землях".

А вкінці сель-робівський сен. Сергій Козицький заявив:

„П. Ґломбінський висловив невдоволення, що зі сенатської трибуни українці висловлюють бажання незалежности. Поляки допускаються в тому якоїсь зради. П. Ґломбінський займав в Австрії високе урядове становище, але ніхто його національних почувань не кваліфікував як зраду. Чому у нас тисячі людей за таке почування несуть важкі кари?"

Однозгідне становище українських сенаторів всіх відтінків, всіх партій в основних питаннях і в основних змаганнях доказує, що такою є думка всього українського громадянства — і того, що мовчить, і того, що виразно, ясно й ядерно означує своє становище.

В передвоєнній добі, в добі розвитку демократії, такі почування вміли не лише цінити й шанувати, але й допомогати до їх вияву. В повоєнній добі, коли право народу з одного боку здійснено в досить широкому обемі, а з другого коли воно стало угольним каменем змагань ще невизволених народів, ті почування й змагання осуджують, обезцінюють, топчуть і переслідують саме ті, що ще вчора були в приниженні і стогнали в ярмі. Чи не коловатиця?

III.

Що більше! Зазначування нашого природного змагання і підкреслювання непохитної волі бути господарем на своїй землі кваліфікують польські чинники як „чужу інтригу". Так поступає не лише право-канібалістична преса, але й її проурядова наслідниця.

„Найкрайніші протидержавні й ірредентистичні українські наступи на польську держав, — пише „Дзєннік Львовскі" — являються якраз тоді, коли на заході відживають звінсціровані німцями помисли на тему лінії ген. Боти, а те, що найхарактеристичніше, що одночасно понад усяку дискусію (sic!) на Рад. Україні ростуть антирадянські настрої, а сам ген. Макух, атакуючи понад усяку приличність вже не поляків, але польську державу, мусить признати публично, що політичне(?!) положення українського народу в Румунії і Чехословаччині — на його власну думку — є важче, як у межах польської держави".

Полишаємо це прекрасно стилізоване речення на відповідальність його автора. Зазначуємо лише, що помисли з „ворожими інтригами" є такі старі, як старими є засади насильства пануючих над опанованими. Треба якоїсь специфічно скривленої ментальности, щоби допускати, що український нарід підчас найважчого лихоліття змагається за своє істнування і бореться за свою еманципацію не у власному інтересі, не для себе самого, не по лінії природних змагань всіх поневолених, але для гарних очей німецьких чи большовицьких „інспіраторів". Признаємо, що положення під деякими оглядом під Польщею є краще, як під Румунією і Чехословаччиною. Однак це не є виплив чи наслідок польської толеранції з одного боку, а меншого румунського чи чеського гніту з другого. На загал правне становище на підкладі відношення держави до населення у всіх трьох державах є однакове. В Чехословаччині фактично навіть краще, як у Польщі, бо там український нарід, хоч малочисельний і невироблений, має своє шкільництво, бере участь в адміністрації країною, його мова користується пошанівком держави. Тільки, що в Чехословаччині не здійснено досі автономічного зобовязання. Коли в останньому часі погіршилися значно відносини на Закарпатській Україні, то це сталося від хвилі зближення між Варшавою і Прагою. Не є ніякою тайною, що відносини на Закарпатті прибрали крайно невиносимі, поліцейські форми з хвилею, коли там зазначився вплив польського консуля в Кошицях. Щож торкається відносин під румунським чоботом, то вони фактично є гірші, як у Польщі, але це теж є тільки перенесенням польських приймів на балканськo-азійський ґрунт „великої" (себ-то мегальоманської) Румунії.

Колиж говориться про те, що наше положення під Польщею порівнюючо є краще, як в Румунії й Чехословаччині, то кращим є воно під українсько-внутрішнім оглядом. Українців під Польщею є сім міліонів, тоді, як в Румунії маємо до одного міліона, а в Чехословаччині пів міліона українців. Будучи чисельно майже пять разів більшою національною величиною, як румунські й чехословацькі українці разом взяті, маючи більші культурні й господарські надбання, більший інтелігентський капітал, більшу силу й відпорність, будучи найбільш виробленим елементом на всій українській національній території, „польські" українці мусять бути в кращому положенні, як їх румунські чи чехословацькі земляки. Навіть колиб вони мали нпр. автономію, а ми остали в дотеперішньому положенні обезправнених, то ми все ще будемо „в кращому положенні". Шлеські поляки живуть в своїй державі, а їх положення не є таке, як напр. поляків у Познанщині чи Галичині.

Протирадянські настрої на Рад. Україні — хіба не мають ніякого відношення до „нашого положення", а на всякий випадок вони в ніякому разі не промовляють в польську користь. Навпаки, гармонізуючись з нашим національно-політичним рухом, вони доказують єдність волі й змагань українського народу. І без польської пригадки наші очі постійно звернені на зріст національного руху на Рад. Україні, але одночасно вони звернені й на те, щоби тими настроями не могли покористуватися ті, що бажалиб на українських землях над Дніпром заняти становище Москви.

IV.

І тут знову зустрічаємося з польською коловатицею, з якимсь специфічним процесом думання. Коли він виходить з основ духової конструкції польського народу, себ-то коли він є природний, то виявляє всю глибину недуги, яка вже раз Польщу як державу поклала в домовину; колиж він є роблений, обрахований на людську глупоту і має суґґестійні цілі, то в рівній мірі є нездоровий, а в своїх наслідках шкідливий і небезпечний.

Зі своїми змаганнями ми не криємося. Говоримо ясно й виразно, чого хочемо і куди прямуємо. Думаємо, що обовязком кожного чесного політика, що думає про будучину, що бажає добра і щастя свому народові, що рахується з неминучим розвитком подій, що змагає до дійсного й тривкого вирішення розходжень, непорозумінь і спорів між народами, є брати однозгідне становище українського народу таким, яким воно є, та старатися приноровитися до ходу подій, заощаджуючи собі важких розчарувань, а нам глибоких ран на шляху, що веде до спільної всьому українському народові мети.

Криваві події в югославянськім парляменті.

(Від власного кореспондента.)

Біґгород, 20. червня 1928.

Що напруженість політичної атмосфери робилася з кожним засіданням парляменту все більшою і більшою, це було видно кожному. Гостра, непримирима боротьба, котру вела опозиція: Селянсько-Демократична Спілка на чолі з С. Радичем і С. Прибічевичем, перетворювала кожне засідання парляменту в хаос, у котрому лунали образи, лайки, а іноколи й сипалися стусани під ребра, або опускались кулаки на голови послів. Часто ці події набирали більше комічного, ніж трагічного характеру, як наприклад недавно минула подія, коли на засідання парляменту зявилися були виключені на три дні послі і їх поліція силою виносила з салі засідання при обороні прихильників і гиканню ворожої сторони.

Події на біґгородських вулицях, звязані з наміром уряду затвердити Неттунські конвенції, події, в котрих полилася невинна кров патріотично настроєних студентів, що висловлювали свій протест проти ганебної поведінки фашистівської Італії, події, котрі по [illegible] кривали з невинної манифестації розміри [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] — [illegible] ці події далі [illegible] [illegible] між урядом і опозицією, чи — [illegible]

Головний Виділ Т-ва „Учительська Громада" у Львові скликає на день 1. липня 1928 г. 10·30 перед п. в бібл отец Тов. „Просвіт " Ринок ч. 10/II.

Краєвий зїзд українїстів середніх шкіл і учительських семинарій.

Програма нарад зїзду: План навчання української мови в середніх школах, учительських семинаріях і V—VII кл. вселюдних шкіл; справа шкільної й домової лектури; справа граматики й правопису; справа шкільних і помічних книжок.

Реферат **в справі навчання** виголосить дир. **Антін Крушельницький.**

За Головний Виділ „Учительська Громада"

О. Терлецький, голова. *Гр. Макетей*, секретар.

вірніше — між представниками старої Сербії і тих країн, що своїм прилученням до неї створили сучасну Югославію.

Якою гострою не була ця боротьба і якими засобами не кермувались її противники, але всеж таки не могло і в думці бути, що вона доведе до тих трагічних і кривавих подій, які розігралися сьогодні у тутешньому парляменті. У мент, коли пишеться цей допис, цілий Білгород є потрясений цими подіями до живого, а на вулиці немає майже людини, котра не тримала би в руках надзвичайного видання одної чи другої газети. Не хочеться вірити, щоб людська здичавілість могла дійти до таких крайних меж. Бо не маємо ми справи з якимись принціповими чи природними убивцями, а з народніми представниками, з людьми вибраними...

Читачам раніш, ніж цей допис дійде до Львова, буде відомо з коротких телеграм про те, що тут мало місце, але не будуть відомі деякі подробиці, на котрих я хочу зупинитись.

Читаючи докладне звідомлення про хід цілої події, не бачиш ніяк оправдання для такого вчинку чи навіть того становища людини, в котрому вона не відповідає за себе, не знає, що робить. Навіть коли взяти під увагу, що радикальний посол Пуниша Рачіч, тобто убивник, є — чорногорець. Аджеж після образи, яку йому кинув радічевець І. Пернар, що він, мовляв, ограблював босанських богатіїв, Рачіч звертався до голови парляменту з проханям покарати Пернара за образу і лише коли голова припинив після цього засідання, він вимагав від Пернара, щоби той просив вибачення. Пернар мовчав — і тоді Рачіч випалює у нього два стріли з револьвера. Пос. д-р Басаричек кидається до Рачіча, можливо, щоб відібрати в нього зброю, але негайно паде смертельно ранений. Далі Рачіч ранить у живіт С. Радіча і в руку І. Гранджу. П. Радіч, бачучи, що його дядько С. Радіч падає під стрілом, кидається до нього, але Рачіч з криком:

— Ага, тебе саме я й шукаю!..

Ранить смертельно і його. Після того має ще стільки холоднокровности, що успіває втекти з салі, виплигнути у вікно і безслідно зникнути.

Коли взяти на увагу, що одна група послів, до котрої належить і посол-злочинець, уже раніш загрожувала провідникам опозиції убивством, можна зробити висновок, що ціла подія не є такою страшною несподіванкою для всіх, але була в принціпі вирішена і можливо навіть підготовлена раніш. Колиж воно так, то справа минулася з цілю, бо хоча П. Радіч, а особливо д-р Басаричек і були значними постатями у лавах опозиції, але з їх смертю лави її лише ще більше зміцнюють, бо рана С. Радіча, як запевняють, не є небезпечна для життя, а С. Прибічевич у час убивства не був навіть у парляменті.

Яким шляхом підуть далі події, передбачити нині є річю цілком неможливою, бо в усіх колах, не виключаючи уряду і навіть короля, котрий негайно відвідав у лікарні ранених послів, панує сильне збентеження і крайня нервовість. Не є виключеною можливість розпущення парляменту і димісія уряду В. Вукічевіча.

В. Анський.

ІНТЕРПЕЛЯЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО КЛЮБУ В СОЙМІ.

1) В справі нетактовного поводження з послами і сенаторами підчас справоздавчих віч.

2) В справі стримання будови кооперативи „Праця" в Раневичах, пов. Дрогобич, повітовим виділом і старостром.

3) В справі накладання адміністраційних кар на парохів гр.-кат. церкви за вживання ними української мови в переписці з органами держ. влади.

4) В справі безправної люстрації будинку приватної української школи поліціянтом і безправної конфіскати фізичної карти України.

5) В справі арештування малолітніх учеників прив. української гімназії в Яворові і накладання на них кайданів.

6) В справі завішення виконання постанови гром. ради Манастир, пов. Ярослав, якою то постановою продано частину громадського пасовиська.

7) В справі потягнення Ревізійного Союзу Українських Кооператив у Львові до складок на „Фундуш безробоцця" за час до 31. XII. 1927.

ВНЕСЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО КЛЮБУ В СОЙМІ.

1) В справі шкільництва українською, білоруською і литовською мовою навчання.

2) В справі зміни управи фондації „Народній Дім" у Львові.

3) В справі ухилення п. 6 § 1 і дотичної частини п. а § 2 декрету про примусовий державний заряд Дев. Прав. 1918 р. ч. 21 і розпорядку ради міністрів з дня 9. серпня 1921 року (Дев. Уст. 21 р. ч. 71.

4) В справі заложення українського університету у Львові.

5) В справі зміни розп. през. РП з дня 15. 7. 1924 про святочн. дні і закону з дня 18. 3. 1925 р. про зміну цього розпорядку.

ІНТЕРПЕЛЯЦІЇ В СЕНАТІ.

1) В справі нетактовного поступовання супроти сенаторів і послів підчас справоздавчих віч.

2) В справі зарядження шкільного інспектора в Самборі дотично будівлі школи в Торгановичах.

3) В справі непокоєння громадян с. Білківці, пов. Зборів, т-вом „Стжелец".

4) В справі безправного поступовання податкового інспектора в Теребовлі підчас виміру і стягання податків.

5) В справі безправного урядження водних будівель у с. Вовнів і Слобідка Вовновецька, рогатинського пов.

6) В справі побиття ученниці Каролини Гаврилюк в с. Курляни, пов. Бережани, учителем Йосифом Вар...інким і змушування її змінити обряд.

7) В справі надужить у почтовім уряді В луці коло Самбора.

8) В справі гром. виборів у Славську, пов. Сколе.

9) В справі зорганізування школи в Рябім, пов. Лісько.

ВНЕСЕННЯ В СЕНАТІ.

В справі негайної допомоги погорільцям с. Берестея, пов. Заліщики і с. Вербиця, пов. Бібрка.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі Івана Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10, і. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

Останні вісти.

(Власні телефонограми з 26. червня 1928)

ЗМІНА УСТРОЮ В ПОЛЬЩІ?

(іж) Сьогодня радила на замку т. зв. кабінетова рада під головуванням президента Польщі та з участю марш. Пілсудського, віцепрем. Бартеля й усіх инших міністрів. Офіціяльно подано до відома, що обговорювано лише бюджетові справи, і більше ані слова. Можливо, що саме у звязку з цією таємністю ходять поголоски, що кабінетова рада була присвячена законопроєктові про зміну конституції, який мав би бути внесений до сойму в осени ц. р. Його головні точки: Зміна титулу президента на начальника держави, вибір його всенароднім плебісцитом і збільшення його прерогатив у напрямку надання йому права „вета".

МАСОВІ АРЕШТУВАННЯ НА ВОЛИНІ.

(іж) Вечірня АБЦ повідомляє з Луцька: „19. п. м. поміж Ковлем і Володимиром Волинським якісь підозрілі люди пробували улаштити замах на залізн. поїзд. У звязку з цим в околичних селах поліція перевела ревізії й арештувала 40 членів диверсійно-шпигунської організації, які одночасно були членами Сельробу-лівиці. У задержаних знайдено силу комуністичної бібули, залізнично-військові пляни, тайне листування з комуністами сумежньої держави, шпіонажу і чимало зброї. Всіх арештованих відвезено під сильною ескортою до Ковля і віддано тут з доручення слідчого судії. Не підлягає сумнівові, що згаданий замах на потяг організувала та сама диверсійна банда. (Подаємо буквально вістку польського часопису, трактуючи її, очевидно, з належною резервою, знаючи з досвіду про втертий звичай надавання арештуванням характеру „ліквідації шпигунських організацій")

ЖАЛОБА ХОРВАТІЇ.

(іж) Вістки з Загребу описують похорони вбитих хорватських послів як величезну маніфестацію хорватського народу. Всі доми в Загребі були покриті чорними прапорами, а будинок селянської партії весь був оббитий чорним покривалом. Труни вбитих несли хорватські селяни в історичних одягах. Товаришили їм на конях хорватські соколи. В похоронах узяло участь 60 тис. осіб. У цілій Хорватії на 10 хвилин стримали працю на знак жалоби. Всі хорватські газети вийшли в чорних обвідках. Маніфестації відбулися спокійно, може тому скасовано заведений воєнний стан у Загребі. Щодо попередніх демонстрацій то додаткові інформації кажуть, що згинуло в них 15 осіб, ранених було 150, та у вязниці перебуває ще 250.

МИКОЛА МАТІЇВ-МЕЛЬНИК.

Із нетрів ночі.

— Де він? Що це? Невжеж це тільки сон... Ах, я не хотів би ще раз туди вертатися, ще раз блукати по тих нетрах минулого.

А все, а всеж таки.

Болить голова, крутиться світ...

Так... стояла лямпа з масивною підставкою з мосяжу. Я читав Барбюса: Пекло. Не тямлю, коли я загасив світло, але певно було вже далеко поза північ. І дивно, куди поплелась асоціяція...

— Фу, чоррт!

Десь у прірвах мозку бризкали іскри, мов жиндри зпід молота. Я посунув руками довкола себе. Потовчене на дрібні шпильочки скло вїлося в пальці.

Я на долівці. На чолі набренів ґуда —

— а ти ще таки цокаєш, друже!... Мій годинник, з яким я зжився, як зі своєю самотою, клепав десь під столом свою давню рифму...

Але я чув, що він дирчить і путає. Я встав і схилився, щоб його підняти, але він раптом заскрипів, як обскубаний півень, коли вертається з двобою. Я мусів засміятись. Підняв напомацки столика й положив обережно. Густа пітьма обняла мене холодом. Я напитав ліжко... Так, це був сон.

Проклятий італійський кіт!...

Махає руками як-поломаний вітряк і тягне мене за собою в пітьму. Чому я ніяк не можу його забути?

Стоїть перед моїми очами цей ошкалок людської тварини, пережертий болячками прокази (люесу).

І ніби я знову там, під замками сліпої вісімки, ф...ської тюрми. Грубі, ковані двері, перехрещені в ікса грубими листвами з заліза. Я скулився як їжак під малим закратованим вікном і втягаю в себе слабу течійку чистого повітря, що пробирається важко крізь густу задуху одиночки. А він впялив у мене ідіотичні сліпаки і йде, йде до мене. Я відвертаюся, але він кидається на мене, мов пантера, хватає мене за рамена своїми поржавілими пальцями вгризається вилицями в мої уста і вдуває у мої груди смерть...

Мені здається, що я кричу, мов заскочене ловцем звіря, але, хібаж то крик, який міг би хто почути? Це лише зик безсилля, слабий, наче щеміння мушки в лабетах павука. Я чую, що моя боротьба куди слабне, моє шамотання втихає, я вже не можу рушитися. Руки увяли, стерпли. В пальцях запарі лютого морозу. У кров вливається гінка отрута: вона мусить мене знищити, мусить замінити в глину. На чолі краплі холодного поту, у горлі западається й стригне мій голос...

Чую, як давить мене той страшний довгий Мікель, бачу його пятнисте лице й вишкірений ряд чорних пеньків у роті.

На столі в пітьмі цокає мій годинник, у грудях бе в ковало моє серце... Якась невимовна радість — щось їсунулося з моєї душі. Я відітхнув широко. Так — це був тільки сон. Але що він мені нагадав?...

Дванадцять літ тому... Ні, тринадцять, повних тринадцять літ, а моя память несе мене туди ще так живо...

То був невеликий город на пограниччі. Стояв там Н-ий полк краєвої оборони. Цей полк був пестрою мішаниною усяких мов. Найбільше було італійців, із Трієсту й околиць...

Сміявся в роскоші липневий ранок. В гіллю зелених каштанів кричали воробці. Заносило з піль запахом конюшини й кервавника. Від багряної кулі, що підносилася зза гір і фабричних димарів, розбіглися в простори довгі тендітні стріли. Серед неба загорілася вузенька довга хмара й рожевою пеленою тікала за вітром. Під колесами золотого ридвану родився свист і шум робітної днини.

Я прийшов з нічної служби. Віспуватий „фебель" стрінув мене зизоватим поглядом... Тямлю той день, коли загнічений, пригорілий кокуц казав мені явитися до звіту в команді. Він ішов за мною в крок, як голодний вовк.

В канцелярії стояв коло стола високий, сухий капітан, опертий лівою рукою до стола.

— Це та креатура?

— Так є, пане капітан... ґеґорзамст!...

На столі записаний питаннями аркуш білого паперу.

— Я не знаю нічого! — була моя перша відповідь.

Між стінами заринів гаркіт захриплої собаки. Мигнули капітанські руки й мені осліпив вічі блеск. Куля вдарила в стіну, майже нарівні з моєю головою. Він кинув бравнінга на стіл й задубав по комнаті.

(Продовження буде.)

МІЖНАРОДНІЙ КОНГРЕС МИРА.

(ік) Сьогодня розпочався у Варшаві міжнародній конгрес мира, на який поїхали представники 16 держав. Відкриття конгресу відбулося урочисто в салі міської ради. Пополудни уконституувалися комісії.

ГЕН. НОБІЛЄ ВРЯТОВАНИЙ — АМУНДСЕНА НЕМА.

(ік) Шведський летун Люндборг вилетів на легкому воздухоплаві типу Фоккера на ледовій криві та забрав ген. Нобіле й інших членів залоги „Італії", що були на криві. Невідома доля другої частини залоги „Італії". Останні хвилини врятованої частини залоги були дуже критичні, тому що почала розламуватися крига. При перескакуванні з місця на місце ген. Нобіле зломав ногу. За те вістки, начеби російський ледолом „Малигін" отримав сигнали від Амундсена, не потверджуються.

АРЕШТУВАННЯ БУВШ. ПОСЛА В. БАЧИНСЬКОГО.

(ік) Арештованого кілька днів тому бувш. комуністичного посла Володислава Бачинського, якого сойм видав властям, перевезено сьогодня зі слідчої вязниці до вязниці на т. зв. Павяку у Варшаві.

МОНЕТАРНА РЕФОРМА У ФРАНЦІЇ.

(ік) ПАТ подає з Парижа, що сенат приняв без ніяких змін 256 голосами проти 8 цілість проєкту стабілізації франка. Стабілізація полягає на обниженні нового курсу франка до 1 пятої попередньої вартости. Стабілізацію принято в настрої пригноблення як остаточну державну конечність.

МИРОВІ ПРОЄКТИ КЕЛЛЬОГА.

(ік) Новий меморіял американського держ. секретаря Келльога в справі виняття війни зпід права вносить дві новини. До підписання пакту Америка запрошує також Бельгію, Чехословаччину і Польщу. Далі вміщена клявзуля, що на випадок нарушення пакту одною державою, всі інші отримують автоматично свободу ділання.

По широкому світі.

Уряд СРСР. вислав до Женеви на наради Комітету в справі арбітражу та забезпеки свого обсерватора Бориса Штайна.

Американський державний секретар Кельог звертається до Франції з нотою, щоби вона спонукала Малу Антанту приєднатись до противоєнної конвенції великих держав.

Французький парлямент прийняв закон про стабілізацію франка.

У найближчих двох тижнях відправлять з Америки до Франції золота ще за 42 міл. дол.

20. ц. м. почався в Єрусалимі арабський Конгрес. Араби-християни мають там теж своїх представників.

На московських транспортних підприємствах бракує 4 і пів тисяча інженірів.

НОВИНКИ

— **Сокільське Свято у Львові** відбулося в неділю 24. ц. м., не зважаючи нъ непевну погоду, дуже величаво. Рано була на площі Сокола-Батька полева Служба Божа з проповідю і панахидою за поляглих Соколів, пополудні відбулися вправи мужеських і жіночих сокільських чет. Усі вправи виведено справно, гладко й рівно — на загальне вдоволення публики, що зібралася на площі в числі понад 6.000 душ і горячо оплескувала виконавців. До масових вправ станулo ок. 800 осколів (ок). Подрібний опис Свята подамо завтра.

— **Буревій над В. Україною?** У чужинних часописах читаємо телеграми з Москви, що цими днями на всій Україні шалів буревій. У Києві, Харкові та Полтаві зірвало багато дахів і знищило телеграфічні стовпи. Звістки про такі катастрофи в Мехсику або Австралії приходять до нас швидше, ніж з Радянської України.

— **Прикре явище.** Пишуть нам: На вечорі для вшанування памяти М. Коцюбинського ми запримітили з прикрістю, що деякі особи на поважних становищах приходять на святочний концерт у щоденному одязі, немовби до кіна. Не є це лише випадкове. На останньому концерті в роковини смерти Франка неодин оглядався зачудований на одного нашого громадянина, який прийшов на це свято в літньому деколльте, якби прийшов простісько із ситківкового гриша. Деякі пояснювали вибачливо, що цей добродій був у примусовому становищі, бо жінка виїхала і... зачинила його шафу з убранням. Тимчасом на вечорі Коцюбинського ми бачили його знову в цьому дивному одязі! Коли це роблять студенти або люди бідні, ніхто не дивується. Але особи на поважних становищах дають поганий приклад молодшому поколінню, коли не бачать ріжниці між святочними концертами і видовищами копаного мяча! А що мають подумати собі про нашу культуру чужинці, які теж попадаються на таких наших святах?

— **Іспит зрілости у приватній жіночій учительській семинарії в Яворові** в днях 14.—18 червня під проводом п. А. Андроховича склали такі кандидатки: Березяк С., Влашкевич К., Вербенець С., Вікович С., Горайська А., Гупало А., Дорош К., Дулько І., Ковальська М., Маковей М., Максимович Ів., Молявний А., Обух О., Орловська М., Палчинська Ст., Паславська М., Сірий Ев., Сембратович Н., Сеній О., Середович З., Скорецька З., Стропська Ір., Турчиновська Ю., Цепінська М., Федевич М., Чорній П. і Шеремета Теодора.

— **Особисті вісти.** В чеській техніці у Празі склав 16-го ц. м. державний іспит на відділі архітектури Дмитро Токар з Києва, голова секції українських архітектів. — У Гірничій Академії в Кракові дістав диплом гірничого інжиніра Олександер Сорокич, б. старшина У. А., родом з Києва та нострифікував гірничий диплом інжинір Пшібрамської Академії Прокіп Дякон.

— **Львівські самогубства.** 20-літня Елеонора Шульберг, донька власника кількох камениць, скочила через поруча І-го пов. на сходи після сварки з родичами і згинула. Безпосередньою притокою до цього акту розпуки було те, що родичі не зізволили їй піти до театру, а посередньою, що не годились на її любов.

— **Стрижії бороняться.** Стрижії, перукарі, манікуристи та інші мистці від волося та нігтів зїхались із усієї Галичини у Львові, щоби нарадитись над обороною перед новим законом, що не дозволяє їм працювати більше, ніж 10 год. на добу. Вони домагаються, щоби їх відокремити із рямок промислового закону та щоби їм вільно було працювати кілька годин у неділю та свята. Відомо, що люди дбають про свій вигляд найбільше в святочні дні, коли мають найбільше часу та відвидин і саме тоді потрібують найбільше фризієрської помочі. Колиж фризієрні та голярні тоді зачинені, люди поневолі вчаться голити, а навіть підстригати себе сами, а на це стрижії згодитись не можуть.

— **Значіння бігунів.** Саме тепер, коли весь світ стежить щоденно за долею підбігунових мандрівників, заблуканих серед криг, чути у розмовах щораз частіше думку: навіщо Нобіле та його товариші вибралися у таку далеку та безцільну подорож? У відповіді на це питання відомий дослідник підбігунових країн Нансен мав спеціяльний відчит у Лєнінграді на конгресі для дослідів підбігунових країн. Він зупинився над практичною сторінкою виправ до бігуна і висловив погляд, що бігуни можуть колись відограти велику ролю як джерела прожитку людства.

— **Ріжні вістки.** У Льондоні помер відомий радіольог Артур Парсонс, що 20 літ досліджував Ікс проміння. — Італ. уряд доручив одній англійській фірмі плянів як піддержувати славну пізанську вежу, що стала небезпечно хилитись. — У Льондоні відчинена міжнародня виставка коней, при нагоді якої відбудуться теж перегони. — У Парижі відкрили памятник поетові Ронсарові. — У стейті Небраска вбилась летунка місрес Тілетсон. Її апарат упав підчас виправ із висоти 1900 м. — Одна із паризьких книгарень (Андріє) зорганізувала сома виставку франц. книжки від 15. віку аж до останньої доби. — Наслідник англ. престолу, Уельський князь, кінчить завтра 34 роки; він досі нежонатий і поводиться, немов би мав 18 літ і цим журиться дуже його родичі. — Офіціяльна італійська статистика каже, що Італія має 40,796.000 мешканців.

— **„Крик Народів".** У Парижі почав виходити новий тижневик „Лє крі де пепль" під редакцією Бернара Лєказа. Н складі співробітників є кілька відомих імен. Тижневик має завданням „боронити пригнічені народи, повертати народам їх незалежність та гідність, захищати їх і визволяти". „Крик Народів" хоче стати трибуною всіх меншостей — „національних, ідеольогічних та релігійних у цілому світі". В двох перших числах між іншим, висвітлено становище українського народу в межах Польщі, Румунії та Чехословаччини. Завдання дуже похвальне. Але вже в першому числі редактори не в силі дати собі ради із термінами „малорос" і „українці". Боже! Спаси нас від наших приятелів!...

— **Кандидати на президентство.** На нову палату послів припаде обовязок взяти р. 1931 участь у виборах нового президента французької республики. І вже нині вишукують кандидатів на президента. В першу чергу говорить про кандидатуру Поля Думера, як голови сенату: такий звичай. Кандидатами на президентство з числа послів уважають міністра освіти Еріо, Бріяна і навіть Фернанда Бусона, члена французької партії соціялістів.

— **Звідки прийшла назва денникарської качки?** У літньому сезоні, коли з правила, що-року, таких качок родиться якнайбільше, один чужинний журналіст пригадує своїм товаришам по перу походження цієї назви. Кількадесять літ тому, бельгійський журналіст з Антверпену, Корнеліссен, видрукував у часописі студію про обжирство качок. У цій студії він навів такий випадок: одного разу взяли 20 качок; одну зарізали і нагодували нею решту 19; на другий день зробили те саме з девятьнацятою качкою і так далі, аж до останньої, що зїла всі свої товаришки. Цю історію повторила европейська преса, за якою переповіла її Америка і згодом знова океану вернулась копія буцімто автентичного протоколу, списаного свідками обжирства одної живої качки, що зїла інших девятьнацять. Ця остання жива качка була першою денникарською качкою.

— **Чий є Шпіцберг?** Радянська експедиція виправилась на Шпіцберг, не питаючи на це дозволу Норвегії. Як відомо европейські держави признали конвенцією 1920 р. Шпіцберг Норвегії, але уряд СРСР її не признає.

— **Що значить Пепін?** Такою є назва новопереіменованої китайської столиці, досі відомої нам як Пекін. Пекін значило „північна столиця"; „Пепін" значить: „північний мир". Нанкін, що є і лишається столицею малог* Китаю, значить „південна столиця".

— **Клюби замісць божниць.** Робітники двох московських містечок Пулін та Баранівки рішили перетворити місцеві божниці на робітничі клюби. Цього самого домагаються робітники двох інших містечок Романова та Володарська.

Театри.

Міський великий театр:

25-го г. 7·30 веч. „**Далека царівна**" (з останнє).

24-го г. 7·30 веч. „**Вірна жінка**" (з останнє).

Міський „Театр Новин":

25-го г. 8. веч. „Доллі".
26-го г. 8. веч. „Доллі".

КІНА.

„Апольо": „Той, якого ніхто не знає" і „Шулерка".

„Лев": „Дон Кіхот" з Патом і Паташоном.

„Палас": „Драма в готелі Бульвар".
„Фатаморгана": „Крися лісничанка".
„Байка": „Бартек переможець".

Вечір для вшанування М. Коцюбинського.

Вечір у честь Михайла Коцюбинського, влаштований „Т-вом письменників і журналістів" у Львові дня 23-го ц. м., був скромним виявом пошани для письменника, якого наша суспільність не навчилась ще досі ні цінити, ні читати. Старше покоління нашого громадянства дало доказ своєю неприсутністю, що воно не вийшло ще в нашій літературі поза Франка і не вийшло поза звичку являтись тільки на традиційних святах, більше з обовязку, ніж з духової потреби.

Програма вечора мала загальний характер наших святочних концертів; вона не могла визначатись оригінальністю, зважливши, що не легко було би дібрати вокальну частину, достроєну до себе у ріжних виконавців, що мають власний готовий репертуар; ще важче було би вязати їхні продукції із своєрідною творчістю письменника. Тому й не диво, що поодинокі точки програми, самі в собі вдатні або й зразкові, не складались на загальну гармонійну цілість.

Виступи хору „Сурма" пригадують нам найкращі часи „Бандуриста", з якого находимо там ще кількох досвідчених співаків

із прегарними голосами. Виступ п-і Завадської-Дівничевої дав пізнати нашому громадянству артистку із гарним, свіжим голосом, повним сили, артистку із широкою скалею тонів і багатим репертуаром. Найкращими вийшли в її інтерпретації народні пісні. Проф. О. Москвичів виступав на нашій естраді не вперше і фахові критики мали нагоду вже нераз висловитись про його гру. Найбільший успіх цього вечора здобула разом із бурею оплесків п-і О. Кривицька своєю деклямацією „Інтермеццо" Коцюбинського. Ця поема в прозі, повна ріжноманітних переливів і нюансів, химерна та ніжна, мов душа поета на лоні природи, промовляла в інтерпретації п. Кривицької на переміну акордами пройнятого суму та нестримних радощів. А все це передане з безпосередньою щирістю, відчуте та відтворене самим почуванням — без сліду патосу та якогонебудь „акторства". Слово А. Крушельницького про „Тіни забутих предків" на тлі творчости Коцюбинського вийшло би краще, якби було дещо коротше. Прелєґент був імовірно приготований на широку публику, складену здебільша із людей, далеких від літератури і тому знизився на рівень досить популярного викладу. І деякі інші виступи придбали би на силі враження, якби були коротші; бо помітно було втому авдиторії.

Хто зна, чи подекуди цьому не винна вся традиційна програма наших концертів, для якої пора би шукати нової форми. Але як зважитись у Львові присвятити такому письменникові, як Коцюбинський, чисто-літературний вечір при відомім острасі нашої інтелігенції перед думками про літературу? **Н. Н.**

Дописи.

ЗНЕСІННЯ. (**Вибори до громадської ради.**) Дня 24. ц. м. відбулися вибори з 4-го кола на Знесінні. Був заключений компроміс, на основі якого всі національности мали одержати по 4 радних в цьому колі. Тимчасом кінцевий вислід був такий, що вибрано 7 поляків, 4 жидів і 1 українця. Поляки зломили компроміс. Наші 3 кандидати перепали ще й тому, що деякі наші „політики" видали подібні карточки до наших (компромісових) з іншими кандидатами та в цей спосіб обдурили не тільки своїх, але й чужих виборців. З українців вийшов п. Ничик Йона, урядовець Каси Хорих. Як підуть вибори в інших колах, не знаємо. На основі порозуміння українське населення Знесіння мало дістати всіх 12 радних, поляки 18 і жиди 18. За упадок наших кандидатур треба подякувати в першу чергу собі самим, себто нашим власним кирпиникам і мудрагелям, а в дальшому знаним не від нині з віроломства нашим сусідам.

З життя наших установ.

Кружок „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка на Стрийськім передмістю у Львові.

Не з нашої вини застрягла від 1925 р. справа докінчення будови хлопячої школи ім. Т. Шевченка у Львові в болоті, з якого ми самі не в силі її витягнути. Тому просимо помочі у нашого громадянства.

В „Ділі" ч. 96) з 2. травня ц. р. помістили ми виказ 51 осіб, які зложили на докінчення будови школи разом 479 золотих позичок і жертв. Тепер містимо другий виказ. Обіймає він 43 особи з квотою 337.50 зол. Ми вдячні й за це, що дістали, але — нікуди правди діти — сподівалися далеко більше, бо розіслали прохання на адреси 2.000 осіб! Або не заслужили ми на віру, що позичку звернемо, або не там застукали, де треба. Ми думали, що покриттям позички може бути не лише вексель, але й честь довжника, що — хоч богачів у нас нема — всетаки є багато таких, які без особистої шкоди й втрати моглиб прийти нам з поміччю. Колиб половина тих, до котрих ми звернулися з просьбою позички, дали нам в позичку лиш по 10 золотих, набралосяб 10.000 зол. і ми докінчилиб будову школи ще в літі ц. р.!

Не для себе будуємо школу, а для української дитини. Позичка, якої просимо, потрібна не нам, а школі, бо сама школа — національна потреба. Чим годяться отже відмовити наші? Дякуючи всім, що не були глухі на наше прохання, дякуємо окремо Вп. п. [illegible] і Брат за позичку Михайлові Лісковичеві [illegible] 50 амер. долярів. [illegible]

віркть, що їх гроші не пропадуть, бо капіталів спантимо в неловгім навіть часі.

Справа пекуча, бо руйнується те, що вже зроблене, а не докінчене. Гроші просимо пересилати чеками на наше конто в ПКО Варшава ч. 153.630 або на вкл. кн. ч. 1383 Земельного Банку Гіп. у Львові.

Старшина Кружка „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка на Стрийськім передмістю у Львові.

Зі спортового життя.

УКРАЇНА—ЕКРАН 5:2 (1:1).

Змагання за мистецтво, які відбулися заходом Екрану в неділю рано на грищі „Гасмонеї" скінчились вислідом, на основі якого можна булоб думати, що ціла українська дружина виборола цю гарну перемогу. На жаль, цього не можна сказати. Відповіла свойому завданню вповні тільки лінія нападу, і то з виїмком Сича, який мав поганий день. На першому місці слід поставити Флюрка, лівого крайника, якого львиною заслугою є цей вислід. Його запал, нестримний гін до воріт з умілим вминанням противника і знамениті „центри" підбадьорили Кобзяра, Петрова (який став на щастя вже більше рухливим) і Терасецького до частих наступів і стрілів, з яких Кобзяр тричі, а Петрів двічі добули ворота „Екрану". Лінія помочі була найгіршою на грищі. За неї мусів працювати напад і залога. Рак, втомлений по цілонічній забаві, плентався по площі, Борсук і Воробець впали видимо у формі. З залоги Грещук кращий; Дидьо незлий, добре уставляється, тільки все ще слабо виколує. Воротар Труш не завинив ніякого голя, а оборонив кілька небезпечних стрілів; одно „але": ловив мяч дуже непевно. Грала наша дружина, як звичайно, весь час дуже „фер", з чого вона вже відома в цілому краю. В найближчих змаганнях з Лехією мусять поміч, а особливо Рак, поправитись, бо як напад не найде підмоги в помочі, то вислід змагань з тою дружиною згори пересуджений в некорисіть України. Змаганнями з „Екраном" Україна здобула два нові пункти, поправила свій некорисний вислід щодо воріт і збудила у своїх численних прихильників більше віри.

Судия п. Усаж добрий. В. Ст.

Україна II. — Гасмонея І. Б. 1:1 (1:1).

Змагання за мистецтво Б-кляси між цими дружинами перервано на 20 хвиль перед кінцем з причини дощу. Україна II. запрезентувалася дуже добре, грала гарно й амбітно. В її рядах є грачі, що зможуть уже в короткому часі заступити гідно найліпших членів І. дружини.

Україна III. — Легія II. 4:2 (2:1).

І третя дружина України запрезентувалася з якнайліпшої сторони, хоч її члени — самі молоденькі хлопці. Перемога над Легією II. цілком заслужена.

Змагання лігових дружин.

Львів. Гасмонея—Легія 2:2 (1:2).
Краків. Висла—Погонь 6:1 (5:0).
Варшава. Краковія—Польонія 3:1 (2:0).
Познань. Варта—Рух 1:0 (0:0).
Лодь. Л.К.С.—Шлеськ 8:3 (3:0).
Катовиці. І.Ф.Ц.—Д.Ф.Ц. (Прага) 5:1 0:1. Змагання товариські.

Змагання А-кляси.

Погонь І. Б.—Погонь (Стрий) 3:0.
Спарта—Яніна (Золочів) 2:0 (2:0).
Гасмонея І. Б—6 п. д. 6:2 (5:0).
Чорні І. Б—А.З.С. 3:2 (3:0).

А-кляса (І. група).

Стан хистепта 24.VI. 1928.

	гри	переможені	поражки	невирішені	ворота для	ворота проти	пункти
Ревера (Ст.)	7	6	1	—	27	6	12
Погонь І Б	9	5	4	—	23	17	10
Лехія	7	4	2	1	14	10	9
Погонь (Стр.)	9	4	4	1	20	24	9
Україна	9	4	5	—	23	32	8
Екран	9	—	7	2	5	26	2

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Анна Генрика Рубинович, жінка радника суду в Мукачеві, померла в 42 р. життя по тяжких і довгих терпіннях. — В. І. П.!

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр дир. Панаса Карабіневича.
Турка:
26/VI Вихрест —
27/VI Гейша —
28/VI Маруся Богуславка —
30/VI Міреле Ефрос. — До хору Театру прийму добрих сопранів і тенорів. 2—3

Українська гімназія „Рідної Школи" в Дрогобичі. Вступні іспити до кляс від II.—VII. включно відбудуться 25. і 26. червня, вст. іспит до І. кляси 28. і 29. червня. Інформації і зголошення кожного дня передполуднем в секретаріяті гімназії. — *Управа.* 2364 6—6

Виказ ч. 2. вплачених позичок і жертв на докінчення будови хлопячої школи ім. Т. Шевченка у Львові в золотих: Гр.-кат. парох. у яд Бережани 2, о. Гоцький О. 3, Яворський О. 3, Д-р Войтович П. 3, Д-р Дзерович М. 5, Д-р Блажкевич 20, Гр.-кат. парох уряд, Копанки 10, Борис илип 20, Полек М. 5, Яремкевич В. 7, Ярема М. 10, Д-р Воробець М. 5, Д-р Бачинський Лев 5, Шипайло Ольга 5, Герасимчук Гр. 10, о. Масяк Ст. 10, о. Татомир Ю. 5, о. Каранович І. 10, Зубрицький В. 20, о. Воскрес Гр. 3, Д-р Олесницький Яр. 5, о. Винницький І. 5, о. Кудин В. 2, о. Горчинський М. 1, о. Іванчук І. 3, Д-р Західний М. 10, Тершаковець Гр. 10, Кунько А. 5, Д-р Солтикевич Яр. 10, Микула О. 6, Микула Марта 6, о. Федосюк Д. 1, Левкович Ігн. 5, Галань М. 5, о. Паньчишин Гр. 10, Татух М. 5 Д-р Партицький Йосиф 10, Д-р Горбачевський Антін 30, Лішинський І, 25, Монцібович З. 10, о. пралат Фільварків Л. 2·50, Патроник І. 5, Бачинський І. 5. — Разом 337·50 зол. Старшина Кружка „Р. Шк." ім. Т. Шевченка дякує за виказані суми і просить о дальшу поміч всіх Вп. Громадян, яким лежить на серці добро української шкільної дітвори (П. К. О. ч. 153.630 або вкл. кн. Зем. Банку Гіп. у Львові ч. 1383). 2552 1—1

Річні пописи елевів висшого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові відбудуться у второк дня 26. п. м. (нижші і середні роки) у середу дня 27. п. м. (середні роки і елеви філіяльних Інститутів) і четвер дня 28. п. м. (середні і висші роки) усі три рази о год. 7-ій вечером у великій салі „Муз. Тов-а. Вступ вільний за програмкою в ціні 1 зл., для молоді 50 сот. 2553 1—2

Бувший генерал армії Денікіна, нині уніятський священик В. Лісобродський, виголосить чотири відчити, що викликали в Варшаві велике зацікавлення. Теми відчитів: 1) Хресна дорога від шинелі гусарина до риси священика. 2) Жінка християнка, мати і патріотка. 3) Распутін і — його роля в упадку Росії. 4) Унія, католицтво і православіє. — Відчити проголошені будуть в російській мові на днях 26, 27, 28. і 29. п. м. о год. 8. вечером — в салі Народного Дому. Ціни білетів вступу від 50 гр. до 3 зол. — Дохід призначений на будову каплички в Миколасві на Виденщині. 1-1

З Т-ва „Взаїмна Допомога" непринятих до служби службовиків. Надзвичайні Загальні Збори Товариства „Взаїмна допомога непринятих до служби службовиків бувшої австрійської і російської держави й емеритів" відбудуться дня 15.VII. 1928 р. в год. 10. рано в салі „Сокола III." у Львові при ул. Городецькій ч. 95. Денний порядок: 1. Відчитання протоколу з останніх загальних зборів. 2. Звіт Центрального Виділу. 3. Звіт Контрольної Комісії й уділення абсолюторії Центральному Виділові. 4. Вибір Центрального Виділу. 5. Вибір Контрольної Комісії. 6. Установлення правильника про хісновання з підмог. 7. Зміна статуту. 8. Означення висоти вкладок. 9. Внески й запити членів Товариства. — Дмитро Колесник, голова. Гриць Корпан, секретар.

Вписи до школи вправ при III. Державній Семинарії у Львові відбудуться в днях 28, 29 і 30. червня 1928 р. від год. 9—12 і 4—6 в старім поміщенні школи в духовній семинарії від вул. Сикстуської. Від вересня дістає школа прегарне поміщення в середмісті Львова при вул. Каленькій, ч. 6, біля Ремізи, а що наука є безплатна і ведена дуже добрими вчительськими силами, має дирекція школи надію, що родичі середмістя і шестої дільниці громадно впишуть свої діти до неї школи. Число дітий в клясах є обмежене до 25 найбільше, тому належить з вписами спішити. — о. Юліян Дзерович, директор Учительської Семинарії.

Вписи до всіх кляс 7. клясової всенародньої дівочої школи ім. Шевченка у Львові (вул. Мохнацького ч. 12) починаються дня 20. червня ц. р. Відбуваються що дня від 8—1 години рано і від 3—5-ої пополудні в канцелярії школи. Нові учениці мусять предложити метрику уродження, останнє шкільне свідоцтво і посвідку щіплення віспи. З огляду на те, що паралельних кляс в сім році не творимо, радимо зголошувати дитину завчасу до впису, бо відтак може не буде місця. Наша школа — одинока українська більшеклясова дівоча школа У. П. Т. на дільницю Стрийську, Галицьку, Личаківську і Середмістя, тому обовязком кождого свідомого Українця, кожної матери Українки є: тільки до неї вписати свою доню.

Бідні, а пильні учениці можуть бути звільнені від шкільної оплати частинно або й зовсім. — Від Управи Школи. 2488 4—4

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Конкурс.

„Товариство Просвіта філія в Стрию розписує конкурс на посаду адміністраційного урядника товариства, люстратора і організатора та управителя дачі-кариї тогож товариства (одній особі), вимоги: укінчена середна школа, фахова практика організаційна, опис життя. Винагорода: службове помешкання зложене з двох покоїв і кухні з прим. і гарним городом та платня після умови від 150 до 200 зол. місячно. Подання враз з залучниками вносити належить до 31. липня 1928 р. на адресу: Товариство Просвіта філія в Стрию. Народний Дім.

Виділ Тов. Просвіта в Стрию.

L. cz. Nc. VII. 127/28/I

UCHWAŁA SENATU.

Wskutek wniosku właścicieli polic na życie Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń na życie i renty „KARPATIA" we Lwowie przy ul. Ruskiej 1/I wyznacza się audjencję na dzień 28-go czerwca 1928 r. o godzinie 12 (ej) w południe w biurze Nr. 18 tutejszego Sądu celem przesłuchania właścicieli polic powyższego Towarzystwa co do osoby ustanowić się mającego kuratora dla właścicieli tych polic oraz wyboru trzech mężów zaufania oraz ich zastępców.

Sąd okręgowy cywilny we Lwowie. Oddz. VII. dnia 1. czerwca 192.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10